

Edicions del País Valencià, S. A.
Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001-València
Tel. (96) 352 48 69

Provença, 324, 2n.
08037-Barcelona.

Impremta 1, pral.
07001-Ciutat de Mallorca.

President del Consell
d'Administració:
Rafael Mansanet.
Conseller delegat:
Eliseu Climent.

Director:
Francesc Pérez i Moragon
Redacció:
Adolf Beltran, Vicent Partal, Ismael López
Documentació:
Enric Bellveser
Correcció lingüística:
Vicent Sanchis

Delegacions:
Josep Pasqual Broc (Castelló de la Plana)
Miquel Martínez (Alacant)
Josep-Ramon Lluch (Barcelona)
Josep Rosselló (Ciutat de Mallorca)

Fotògrafs: Jesús Ciscar, Carles Francesc, Jordi Vi-
cent, Vicent Gamir, Pau Barceló, Francesc Cutillas

Disseny i maquetació:
L. Casanovas

Portada: Liliana Di Carlo / Red (Tao Press)

Publicitat: Albert Peiró i Ortiz

Promoció: Jordi Enguix

Impressió i composició:
Tip. Art. Puertes, S.L. - Palleter, 47
46008-València

Col·laboradors:
Joan Fuster, Vicent Ventura, Julià Garcia Candau,
Ramon Barnils, A. Solé, Joan F. Mira, M. Vázquez
Montalbán, Oriol Domingo, Ernest Udina, Josep V.
Marqués, Quim Monzó, Ignasi Riera, Josep Iborra,
Josep Piera, Ricard Blasco, Enric A. Llobregat,
Jaume Fuster, Jaume Lorés, Josep M. Llombart,
Bernat Capó, Alfons Llorens, V. Soler, M. A. Cap-
many, Emèrit Bono, Equip d'Estudis Urbanístics,
F. Garcia Herraiz, J. V. Allaga, Guillem Rausa,
Joan Rendé, Andreu Manresa, Francesc Signes,
Amat Sánchez, Vicent Marqués, B. Mesquida, M.
Muñoz, M. S. Jardí, Josep Pitarch, C. Gàmez, E.
Sòria, Valentí Puig, J. Triadú, M. Cahner, Gustau
Muñoz, Fúlvia Nicolàs, Tirso Irure, Vicent Martí.

Direcció, redacció, administració, publicitat i
subscripcions: Avda. Baró de Càrcer, 40, 13a
46001-València. Tel. 352 48 69.
Depòsit legal: V. 853-1984.

EL TEMPS és un setmanari independent que res-
pecta la llibertat d'expressió dels col·laboradors.
L'opinió de la revista queda només reflectida en els
articles editorials.

Des del Temps

¿Fins que no quede un arbre?

Dimarts, 30 de juliol. El presi-
dent de la Generalitat valen-
ciana, Joan Lerma, fa un dinar
informal amb els periòdics del país,
abans d'anar-se'n de vacances. Cap
a les quatre, el conseller d'Agricultu-
ra, Lluís Font de Mora, munta en un
helicòpter de la Guàrdia Civil i se'n
va cap a la zona interior i central del
territori autònom, on hi ha uns in-
cendis forestals d'una potència ex-
traordinària. A la ciutat de València,
a les mateixes hores, la llum solar té
un color ataronjat, sinistre, com el
d'un film de ciència-ficció. La soli-
tud del carrer accentua la fantasma-
goria. La gent és a casa, o de vacan-
ces. Caminar per València, el 30 de
juliol, cap a les quatre de la vesprada,
posava el cor en un puny. I al mig no
hi havia una rosa.

Perquè ja són massa anys amb la
mateixa cantilena, mentre que l'arra-
sament creix pavorós i cada estiu
porta, com si el cobrador d'arbres
fos inexorable, una nova ruïna fores-
tal. Sovint, ruïna sobre ruïna, crema-
da sobre les plantes que s'havien sal-
vat d'incendis anteriors.

I sí, tothom desplega una gran ac-
tividat. Hi ha morts entre els bom-
bers ocasionals. La gent s'afligeix i
tracta d'acudir a l'extinció, sovint
amb heroisme. Però, és la història
eterna, confiar que la gent, els bom-
bers i l'exèrcit resoldran allò que
s'hauria d'haver impedit que es pro-
duís, o que hauria calgut que es re-
solgués d'una forma més eficient.

Al principi, algú en féu broma,
amb els incendis: «Quan un bosc crema,
alguna cosa se li crema, senyor
comte». De seguida es va veure que
no era per a riure. Els focs de la set-
mana passada al País Valencià i el

Principat situen el problema en ter-
mes d'autèntica impotència. Perquè
no hi ha motius per a esperar que
més endavant, inclús l'any que ve, la
destrucció no es torne a produir.
Igual, amb la mateixa extensió, amb
una manca de mitjans quasi idèntica.

Ningú no pot dir que es tracta de
focs inesperats. Malgrat que totes les
catàstrofes comporten elements de
sorpresa, el «calendari» dels incendis
—i, en ocasiones, dels incendiàries—
sembla ja fixat. I els efectes són tan
coneguts com les zones en perill.

Així, resulta inexplicable la impo-
tència davant el foc. No cal entrar en
xifres. Els incendis forestals són un
atemptat tan greu contra la vida hu-
mana, que els estalvis seran sempre
injustificats. El mateix dia 30, el pre-
sident Lerma informava a les Corts
valencianes, amb motiu de la reme-
delació del Consell, que calia una pol-
ítica d'austeritat i que la Generalitat
tenia massa directores generals. Pot-
ser. Ells els han fets, ells els poden
traure. En això, i en més, ja poden
començar a retallar pressupost. Però
la política forestal —perquè d'això
es tracta, i no només dels serveis
d'extinció— ha de tenir el lloc que li
correspon, entre les preocupacions
governamentals prioritàries.

Si no, ja ens diran què entenen per
«modernització» i per «europèitza-
ció». Europa són també, no se
n'obliden, els arbres. La política fo-
restal ha de començar ja, immediata-
ment, molt activada i ben dirigida.
El 22 de juny féu dos anys que el pre-
sident Lerma, al discurs d'investidura,
anuncià com a mesura a abordar
«indispensablement» la repoblació
forestal. N'hauríem de passar comp-
tes.

Francesc Pérez i Moragon